

87

Viljandi Kesklinna Kooli

ajaleht

mai 2020

Madalseiklusrada rajatakse platsile, kus asus kunagi meie kooli eelkäija - Gustav Max Schmidt'i eragümnaasium, mis tegutses aastatel 1844-1875

Koolimaja õuele tuleb seikluslinnak

Kätlin Vogel ja Adele Tamberg, 8.b klass

Viljandi Kesklinna Kool esitas koos Viljandi Huvikooliga hääletusele idee rajada kahe asutuse vahelisele haljasalale roheline seikluslinnak. Linnaku eesmärk on pakkuda õpilastele toredaid tegevusi vahetundides ja ka vabal ajal. Seal on võimalik esineda, koolitunde pidada, niisama ronida ja veeta aega pere ning sõpradega. Meie suureks rõõmuks osutuski seekordseks võitjaks kahe kooli ühine idee, mis sai kokku 537 häält.

Esialgse kavandi kohaselt tuleb madalseiklusrajale 7-10 erinevat atraktsiooni, lava, lauad õppimiseks ning sensomotoorne rada (tunnetrada). Õuetegevusi pakkuv rohela rikastab kindlasti mõlema kooli õpitegevusi ning mõjub järelkasvule tervendavalt.

Võit ei tulnud aga kergelt, sest alguses juhtisid hääletust hoopis teised ettepanekud. Direktor Aavo Soopa kommenteerib tagantjärele, et meie start oli pisut aeglane. „Tol hetkel oli käsil mitu erinevat projekti, kuid kui märkasime, et Jakobsoni kool läheb eest ära, tekkis tahtmine neile järele jõuda.“

Tegelikult on roheline seikluspargi idee liikunud inimeste peades ka varasematel aastatel, aga ilmselt me ei uskunud ega panustanud sellesse piisavalt. „Sel aastal olid meil teistsugused vaated: me kõik

Juba kuuendat aastat toimus Viljandis kaasava eelarve hääletus, kuhu linnakodanikud saavad esitada oma ideid linna parenduseks. 2019. aastal esitati 34 ideed, neist valis hindamiskomisjon välja 17, millele anti kokku 1887 häält. Hääletus kestis 11.-25. novembrini ning hääletada said Viljandi linna kodanikud, kes on vähemalt 16-aastased.

tahame, et noored käiksid rohkem väljas, ja püüame kujundada selliseid välialasid, mis soodustaksid õues olemist,“ selgitab Aavo Soopa. Samuti on direktori sõnul heaks eeskujuks Paalalinna kooli ümbrus, mis teeb lausa kadedaks ning sunnib selle poole pingutama. Aavo Soopa arvates seisnes meie edu tänavu selles, et suutsime kaasata kogukonda. Seikluslinnaku idee läks ümbruskonna inimestele korda ning kasuks tuli ka koostöö Viljandi Huvikooliga ja Mesimumulasteaiaga.

Huvikooli direktor Piret Mädamürk usub samuti, et kõige olulisem oli see, et huvikool ning Kesklinna kooli juhtkond, õpetajad ja vilistlased hoidsid kokku, edastasid sõnumeid sotsiaalmeedias ning kaasasid kogukonda. „Oli ter-

viklik ja kindel tunne, et ajame ühist asja,“ sõnas ta. „Mitmeid korraldusi kaasavas eelarves esitatud ammuksed ideed leidis sel korral kogukonnas enam kõlapinda. Kindlasti toetas meie võitu videoüleskutsete jagamine Facebookis. Eriline tänu Kesklinna kooli õpetajatele Kaja Orobkole ja Elina Tirgole ning kõigile teistele, kes videote valmimisega seotud olid.“ Videoklippides osalesid mõlema kooli direktorid, lapsevanemad, vilistlased ja praegused õpilased.

Veel kiidab huvikooli direktor oma kolleegi Peep Tobrelutsu, kes on seiklusraja innukas propageerija olnud algusest peale. Huvikooli projektijuht Reelika Porosson kujundas kollaaži, mis ilmestas ideekonkursile esitatud kavandit. S-Studio Facebooki lehel tehtud postitust sponsoreeriti. Huvikool pani paberile esimesed kavandid, tegi hinnakalkulatsiooni ning koostas taotlusvormi. Osapoolte head mõtted aitas veenvaks dokumendiks kokku kirjutada Urmo Reitav.

„Iga asi vajab küpsemiseks ja mõtete laagerdamiseks aega. Ütleme nii, et sel korral olid juhtide peades sarnased mõtted küpsema hakanud ja meeskonnad ning kogukond andsid oma suure panuse juurde,“ võttis Piret Mädamürk teema kokku.

Tere!

Üle kahe kuu kestnud eriolukord oli meie kõigi jaoks omamoodi kogemus. On õpilasi, kellele distantsope mõjus positiivselt, nad said keskenduda rohkem iseendale ja ka õppimine sujus paremini. Samas on neidki, kes parema meelega õpiksid siiski koolis.

Ka koolilehe ilmumist häiris Covid-19 mõneti. Plaanisime märtsis anda välja ühe lehenumbri ja mais teise, kuid nüüd tuli kaks numbrit ühendada, sest vahepeal ei toimunud koolimajas midagi.

Ometi on see aeg olnud meile kõigile vajalikuks kogemuseks. Mina isiklikult olen õppinud oma aega paremini planeerima, asjades ise kiiremini aru saama, teisi aitama ja õpetama. Mõnes mõttes on see mind ka inimesena muutnud, olen kannatlikum ning austan rohkem õpetajate tööd. Olen mõistnud, kui hea elu mul siiani oli, ja oskan seda rohkem väärtustada.

Kõike on lihtsam üle elada ja taluda, kui mõelda ning leida igas olukorras midagi positiivset.

Adele Tamberg
Oma Sõna peatoimetaja

Kevad tuli hoopis teisiti!

Oleme olnud üle kahe kuu distantsoppel, millest meil polnud varem mingit ettekujutust. Oli vaja kiiresti ümber orienteeruda uuele õppimise ja töötamise viisile. Kahe päevaga pidime kokku leppima õpikeskkonna ja ka tunniplaani rakenduse põhimõtted. Veebitundide tegemise saime jooksvalt selgeks nii Teamsis kui Zoomis. Enamik õpilasi on saanud hästi hakkama, aga mõnel on läinud ka raskeks. Kõigil ei ole harjumust alustada tööd iseseisvalt, kui kohal ei ole õpetajat või kui õppimise koht ei asu koolimajas.

Suureks probleemiks kujunes eraldatus. Olime igaüks oma kodus ning ka sõprade ja sugulastega läbikäimine ei olnud vahepeal võimalik. Perega koos olla on küll tore, aga pikemat aega kitsastes tingimustes, ilma võimaluseta olla piisavalt iseendaga, võib stressitase kõvasti tõusma hakata. Ja kellele sa oma rahulolematust ikka näitad? Kõige rohkem said seda tõenäoliselt tunda lähedased.

Õppeaasta peame suutma juunis lõpetada positiivselt. Loomulikult saab oma olukorda parandada ka hiljem, aga siis juba täiendava õppetöö raames, mis võib kesta kuni 31. augustini.

9. klassi õpilased ei tee sellel aastal eksameid. Kooli lõpetavad nad aastahinnete alusel. Ka neile kestab distantsope 29. maini, millele järgnevad veel konsultatsioonid vabahtlikele ja hinnete parandamine soovijatele. Kooli lõpuüritus (aktuuse korraldamine ei ole tänast olukorda arvestades lubatud) toimub 12. juunil.

See kevad tuli igal juhul väga teisiti. Oleme kõik, nii õpetajad kui õpilased õppinud uusi digioskusi, tulnud toime iseseisva elu planeerimise ja korraldamisega. Võimalik, et midagi sarnast võib meid ka tulevikus ees oodata. Seepärast peame võtma kasutusele kõige sobilikumad võtted, mida praegu katsetasime ja mille puhul teame, et meie õppimine edeneb nende abil palju paremini. Mõned digilahendused aga väärivad kasutamist ka siis, kui oleme naasnud kooli tavarütmi.

Soovin kogu kooliperele head kooliaasta lõppu. Suur on kõigil igatsus tavapärase koolielu järele. Mida vastutustundlikumalt me piirangutesse ja reeglitesse suhtume ja neid ka täidame, seda kiiremini saame tavaelu juurde naasta. Loodan, et kindlasti sügisel.

Teie direktor Aavo Soopa

Kuuendike mõtteid

Mina olen varem kasutanud ainult Opiqut. Praegu on kasutuses viis programmi, millest ma enne e-õpet mitte midagi ei teadnud. Saan küll kenasti hakkama, aga mõnes aines on õpimaht suurem, kui oli koolis. Vahel on päevad pikemad. Arvan ka seda, et viis algul täiesti võõrast keskkonda on liiast. Liiga palju on paroole ja logimisi. Vahel ei õnnestugi tunniga liituda ja olen sunnitud kõrvale jääma.

Eliisa Leinus, 6.c

Mulle meeldib Opiqu keskkond ja seal tehtavad ülesanded. Samuti on tore Teams, kus saame õpetajaga veebitunde teha. Inglise keeles kasutame Terrasse asjade üleslaadimist, see on ka hea ja lihtne ning õpetaja saab otse vastata. Mul ei ole nendega raskusi olnud.

Robert Teder, 6.c

Minu jaoks on olnud seni kõik arusaadav ja selge. Seoses õppimisega antakse minu arvates meile liiga vähe ülesandeid, kuid samas on mõnel raskusi ka nende tegemisega. Alguses oli kummaline kõike kodus teha, kuid nüüd olen sellega

harjunud. Järgmisel aastal peaks kindlasti 6. klassile selgitama, kuidas kasutada Opiqut, et vältida samasugust teadmatust, nagu kriisiolukorra alguses oli.

Mirel Missik, 6.a

Kasutan õppimisel Zoomi, Office 365 keskkonda, e-posti ja Opiqut. Päris huvitav on olnud, ma pole millegagi häтта eriti jäänud. Kõige keerulisem on olnud arvuti jagamine, sest mu vennal on ka Zoomis tunnid ja emal on palju koosolekuid arvuti teel.

Romet Pukk, 6.b

Õpilasesindus tegutseb

Hanna Maria Fatkin ja Krister Kass, 9.b klass

Sellel õppeaastal oleme koos õpilasesindusega korraldanud juba paar suuremat üritust. Aasta esimene sündmus leidis aset 31. oktoobril, mil tähistasime halloween`i. Selle raames toimus kummitusjaht, zombi-tants, õudusjutu kuulamine ja kostüümivõistlus.

Teist aastat järjest toimus meie koolis ka retrodisco. Kooli sünnipäeval, 17. detsembril mängis lugusid DJ Venne, fotonurgas sai poseerida vinüülplaatide taustal ning kohvikust võis endale soetada head-paremat. Rõõm oli näha nii palju osalejaid, kes olid vingetes retrorõivastes ja aksessuaarides kohale tulnud.

Veebruaris korraldasime stiilinädala ja koostöös teiste Viljandi koolidega ka sõbrapäeva afteka.

Õpilasesinduse aktiivsemad liikmed on sel aastal osalenud mitmel üle-eestilisel konverentsil ning omandanud uusi teadmisi tiimistööst, koolielu arendamise ja organiseerimise kohta.

Külastasime ÕE liikmetega 16. detsembril Tallinna lähedal asuvat Järveküla kooli ja sealset õpilasesindust. Arutasime, milline on hea kool ja tegus õpilasesindus. Kuna see kool on väga noor, oli värskendav näha nii modernset kooli. Saime ka uusi ideid, kuidas meie koolielu edendada.

Hanna Maria Fatkin, ÕE president

1. Seleta lühidalt, millega õpilasesindus (ÕE) tegeleb?

Õpilasesinduse peamised ülesanded on esindada õpilasi ja edastada nende arvamusi kooli juhtkonnale, kaitsta õppurite huve, aidata arendada koolielu ning sisustada noorte vaba aega.

2. Miks peaksid õpilased ÕE-ga liituma?

See on hea võimalus oma arvamust kuuldavaks teha ja koolielu ürituste abil huvitavamaks muuta. Ootame kõiki õpilasi osalema nii meie üritustel kui ka ÕE töös.

Küsis Adele Tamberg

Stiilinädal lõi maja kihama

Keiti-Lisett Reining, 7.c klass

10.-14.veebruarini toimus meie koolis stiilinädal, kus igaks päevaks oli antud kindel teema, mille järgi kõik õpilased ja ka mõned õpetajad riietusid.

Teemad olid väga mitmekülgsed ja vahvad. Esmaspäeval olid ruu-

dud, triibud ja täpid, teisipäeval võis selga panna oma kõige troopilisemad riided, mis kapis leidis. Kolmapäeval võis olla sõbraga riietuselt identne, neljapäev oli lebo-päev ja võis kooli tulla susside, teki või muu taolise mõnusaiga. Igal

Kolmapäeval võis jääda mulje, et meie koolis õpib päris palju kaksikuid

päeval toimus ka fuajees ühispil-distamine.

Reedel, 14. veebruaril toimus koolis südamejaht. Igaüks sai endale pooliku südame, millel oli number ning mööda kooli otsiti oma teist südamepoolt. Riietumisel olid soovitatavaks värviks roosa ja punane.

Õpilased jäid nädalaga rahule. Kevin Puu 7.c klassist (ülemissel fotol) soovitas, et kes tänavu ei osalenud stiilinädalal, tehku seda kindlasti järgmisel aastal.

Noortekonverents „Avatud silmadega” pani mõtlema

Koolilehe toimetuse viis tegusat liiget käisid 30. oktoobril Tallinnas seminaril. Päev oli tihe – täis töötubasid, esinemisi ja arutelusid.

Hanna Alice Haavapuu: „Esimeses töötoas saime rohkem teada oma emotsioonide kohta. Töötuba alustati mänguga, kus kaks inimest pidid ruumi ette tulema ning nimetama emotsioone, mis neile öeldud olukorraga seostusid. Näiteks ütles juhendaja: „Sul on homme kontrolltöö, mida sa üldse ei oska!” ning noor pidi viie sekundi jooksul nimetama kolm emotsiooni, mis talle esimesena pähe tulid.

Järgnevalt näidati meile klippi filmist „Pahupidi”, kus toodi hästi välja, kuidas mures oleval inimesel on vaja, et keegi lihtsalt kuulaks ja tunneks talle kaasa, mitte ei püüaks kohe lahendusi leida.

Töötoa lõpetuseks anti meile töölehed, millel oli kujutatud palju kriipsujukusid, mis kõik kirjeldasid erinevat emotsiooni. Esmalt tuli valida üks kriipsujuku, mis kirjeldas sinu praegust olekut, ning siis teine, milline sa tahaksid olla. Mõlemal juhul tuli ka oma paarilisele seletada, miks just selle emotsiooni valisime. Minu arvates oli see töötuba huvitav ning hea põhimõttega.“

Rachel Lisette Sarv: „Teises töötoas arutasime, mida meie arvame näiteks teemadest „Kas tänapäeva noortel on nutisõltuvus?” või „Kui sarnane oled sina päris endaga meedias?” See oli teistest töötubadest erinev, kuna me arutlesime liikudes ruumis ringi. Saime ka mängida rollimängu, kus öeldi erinevaid lauseid, ja kui see sobis minu rolliga, astusin ringi sisse. Ma arvan, et neid asju oli päris kasulik arutada, kuna me tavaliselt ei mõtle igapäevaelus sellistele teemadele.“

Külliki Asu: „Samal ajal, kui õpilased oma gruppidega ringi liikusid, olid ka õpetajatele välja pakutud

Pealinnas jäi pisut aega ka vanalinnaga tutvumiseks

erinevad tegevused. Mina käisin kuulamas loengut selle kohta, kui võrd on noorte seas levinud pornograafia vaatamine internetist. Seejärel kuulasin meie vilistlase Kristiina Treiali esinemist KiVa kohta. Üks töötuba, mis oli aga nii noorte kui täiskasvanute jaoks, oli esmaabikoolitus. Aeg-ajalt tasub meelde tuletada kunstliku hingamise tegemise põhitõed. Kuulajatele pandi südamele, et kõrvalolijate kiirest ja arukast tegutsemisest sõltub vahel teise inimese elu, ent alati tuleb silmas pidada eelkõige enda turvalisust ja tervist.

Triinu Kree: „Neljanda töötoa põhiteemadeks olid riskikäitumine ja tarkade valikute tegemine. Seal räägiti meile eluks vajalikest oskustest, aju arengust ning erinevatest riskidest. Saime ette kujutada isennast täiskasvanuna, samuti püüdsime välja mõelda ametit, kus pole üldse suhelda vaja – viimase puhul tõdesime, et sellist ilmselt ei leidugi. Arutasime, millised riskid on head ja millised halvad. Saime teada, et inimese aju saab lõplikult küpseks 25. eluaastaks. Aju tagaosas asuv limbiline süsteem, mis tegeleb muuhulgas otsuste tegemise ja isiksuse väljendamisega, teeb noorukieas läbi hüppelise arengu. Otsmiku all paiknev prefrontaalne korteks – aju osa, mis kontrollib ot-

suste õigsust ning eneseväljendust – areneb eelmainitust aga hulga aeglasemalt. See ongi põhjus, miks noored ihalevad teismelisena tihti asjade järele, mis ei pruugi neile tegelikult hästi mõjuda. Meile räägiti, et kui tarvitada alkoholi või nn mõnuaineid enne 25. eluaastat, rikub see aju arengut ning meie elukvaliteet on palju halvem, kui see oleks tegelikult võinud olla. Nii ei saa inimene iial teada, kui palju potentsiaali tal tegelikult võis olla. Mulle meeldis, et saime avaldada oma arvamust ning töötoa eestvedajad sidusid fakte ilmekate näidetega.“

Adele Tamberg: Viies töötuba oli „Leiutiste turg”, mille põhiteemaks oli vägivald, kuidas seda vähendada ja sellest hoiduda. See töötuba erines paljuski eelnevatest, kuna saime ise mängida leiutajaid. Esmalt jagati meid gruppidesse. Mina ja Elinor olime koos kahe teise tüdrukuga (üks oli Viimsist, teine Karksi-Nuiast) ning Triinu, Rachel ja Hanna Alice kolmekesi.

Siis anti meile paberid ja pidime koos rühmaga panema kirja vägivaldavorme, seejärel valima neist ühe ning kirjutama, kuidas see avaldub. Järgmiseks tuli mõelda välja toode või teenus, kuidas seda konkreetset vägivallavormi vähendada või sellega võidelda. Meie grupp valis küberkiusamise ja valeinfo levitamise. Lahendusena pakkusime välja telefoniga ühendatava seadeldise, mis näitab kogu telefonis sisalduvat informatsiooni (sõnumid, kommentaarid jne). Teine meie tüdrukute grupp valis ähvardamise ja nad leiutasid tillukese kaamera, mida saab ükskõik kuhu kinnitada. See fikseerib, mida inimene räägib, sellel on GPS ning lisaks ka kontakt politseiga.

Lõpetuseks tuli igal grupil oma meistriteost esitleda ja selgitada välja parim. Hääletamisega selgus võitja, milleks osutus ropendamist vastane kaelakee.

Teist ja kolmandat kohta jäid jagama meie välja mõeldud valeinfo levitamise vastane seadeldis ning psühhiaatriakliinik.“

Elinor Luik: „Eelviimasena saime kogemuse foorumteatriga – teatriga, kus kaasatakse etendusse ka publik. Esmalt esitati meile näidend poisist, keda kiusasid kaks klassiõde. Teisel läbimängul anti meile voli teha paus ükskõik mis ajal etendusest ja muuta tegelaskuju(de) käitumist või hoiakut. Vahel said vaatajad minna ka tegelaskuju asemele. Loo lõpus olime justkui kiusamise välja juurinud ja ise ka palju juurde õppinud. See andis kindlasti julgust juurde öelda ka elus oma arvamuse välja. See oli kõigest töötubadest minu lemmik.“

Rachel Lisette: „Viimaseks töötoaks oli meil laste õiguste bingo. See nägi välja nagu tavaline bingo, ainult iga arvu lõpus ütles üks naine laste mõne õiguse. Tegelikult on lastel ka kohustused, aga kuna neid ei mainitud, siis jäi mulje, et lapsed ei pea midagi tegema ja võivad käituda, kuidas tahavad. Selles bingos oli tegelikult peaaegu kõigil võimalus võita ning pinged olid laes. Võitjad said lasteabi logoga riidekoti, märkmiku ning helkuri. Enne äraminekut anti kõigile lasteabi popsik (PopSocket).“

Adele: „Minu arvates oli üritus igati tore ja vahvasti korraldatud. See, et räägiti laste õigustest on muidugi hea, aga peaksime tähelepanu pöörama ka sellele, et meil on lisaks paljudele õigustele ka omad kohustused, mida tuleb samuti meele pidada!“

Huvi korral vaata ka lasteabi.ee ning tõsisel teemadel saab abi lasteabi-telefonilt 116111.

Pidasime Soome rahvuspüha

Hanna Nõmmik ja Sander Kalamees, 9. klass

Meie koolis toimus 6. detsembril 5.-9. klassidele Soome iseseisvuspäeva tähistamine. Seda üritust korraldasid noorematele õpilastele 9. klasside soome keele õppijad.

Üritust alustasime piduliku kätlemisega. President Krister pidas pidukõne soome keeles ja tervituskõne pidas üks aukülalistest, direktor Aavo Soopa.

Päevajuht oli Annabel Raudsepp. Kõigepealt esinesid 9.b ja 9.c klass oma soomekeelse luuletusega. Pärast seda esitas 9.a klass Soome riigi kohta erinevaid fakte. Seejärel toimus Soome kohta viktoriin, mille viis läbi Sander Kalamees. Nooremad õpilased moodustasid grupid ja pidid koostööd tehes leidma õiged vastused. Hiljem toimus sõbrabingo, mille korraldas Nele Heina. Kari Kristo Luukka testis piduliste soome keele oskust.

Järgmisena korraldati korgimäng, milles osalesid ka aukülalisteks olnud Kalli Pöld ja Enid Härm. Üritus lõpetati paari soomekeelse laulumänguga, millest kõik osa

võtsid. Seejärel kutsuti osalejad pidulauda.

Presidendiks oli valitud Krister Kass ja presidendiprouaks Hanna Nõmmik

Külastasime Kaitseliitu

Karmen Ilus ja Hendrik Vahtra, 6.c klass

Teisipäeval, 18. veebruaril käisid 5. ja 6. klassid Kaitseliidu Sakala malevaga tutvumas. Silver Mäe kõneles Kaitseliidu toimimisest ja tööst. Räägiti ka noorkotkaste ja kodutütarde tegevusest ning kuidas meiegi saame nendega ühineda, et Eesti tulevikku paremaks muuta. Peale loengut näidati meile maja ja varustust, saime ka relvi käes hoida.

Sellest huvitavast külaskäigust õppisime, et Kaitseliit ei ole ainult sõjad ja sõdurid. Kaitseliidus saab õppida ise hakkama saamist, teiste aitamist ning koostöö tegemist.

Õppisime väga palju ning tekkis ka soov ise nende noorteorganisatsiooniga liituda.

Hendriku peal näidati, kuidas sõdurid end maskeerivad

Meie koolitee algas 1. septembril 2011

Koolitee on olnud käänuline

Mäletan, et oli vihmane päev ja aktus toimus aulas. Mind saatis saali pikk tumedapäine poiss. Algul kartsin ma teda, aga kui sain ühe lutsukommi asemel kaks, olin valmis lausa noormehe käest kinni võtma. Aktusest mäletan veel, et kui kõik püsti tõusid ja laulma hakkasid, polnud mul õrna aimu ka, mis toimub. Hiljem tehti mulle selgeks, et lauldi hümnid.

See polnud aga viimane kord, kus mul hümniga raskusi on olnud. Igal aastal Eesti Vabariigi sünnipäeva paiku sunnib muusikaõpetaja meid hümnid tuupima. Sellest olen õppinud, et kordamine on tarkuse ema ja ühe õhtu jooksul 345 korda hümnid kuulata ei ole imelik.

Olen veel õppinud, et tutvused ja sõbrad on kooliaja kõige suurem vara – mida parem on õhkkond, seda huvitavam on õppida. Tutvustega on ka see lugu, et käsi peseb kätt: kui sa kedagi aidad, võid olla kindel, et ka tema aitab sind. Olen tänulik nende kogemuste eest.

Liisbeth Pomber, 9.c

1. klassi ma minna ma ei tahtnud

Mäletan, et mul polnud üldse soovi kooli minna, aga koolis peab käima ja nii vanemad mind sinna lohistasid. Mulle tegelikult meeldis õppida ja ma tundsin asjade vastu huvi, kuid kool oli vist liiga võõras keskkond mulle. Nüüd arvan, et kool on üsna lahe koht, kui ei pea kontrolltoidid tegema.

Mul on olnud ka kaks väga toredat klassijuhatajat. Nii õpetaja Kristy kui ka õpetaja Katrin viisid meid alati ekskursioonidele ja tulid tantsupeole appi. Viimased ongi mulle kõige rohkem meelde jäänud. Kogu mu pere, sõbrad ja mõistvad õpetajad on mind kooliteel aidanud ja toetanud.

Jan Erik Jakstein, 9.b

Kui Kari isaga koolimajja jõudis,...

... olid teised juba nädal aega õppinud. Oma esimesest koolipäe-

vast ma midagi eriti ei mäleta, aga terve nädala võrra hiline mine on kõvasti mällu sööbinud.

Kui ma olin koolis käinud vaid mõne päeva, juhtus söögivahetunnil üks imelik asi. Mul oli kõik söödud ning hakkasin tagasi klassi minema, kuid ei leidnud oma koduklassi üles! Hakkasin paaniliselt otsima, kuid ei leidnud seda kusagilt. Kui olin veidike aega otsinud, andsin alla, istusin treppidele ja hakkasin nutma. Paar vanema klassi poissi üritasid mind lohutada ja aru saada, mis viga on, kuid mina oma suures tarkuses ajasin nad lihtsalt minema. Ma päris täpselt ei mäleta, kuidas olukord lahenes, aga arvan, et jälitasin oma klassikaaslast, kuni klassi üles leidsin. Keegi oli pannud ukse pärast meie lahkumist kinni ja ma ei saanud aru, et mu klass oli kogu aeg seal samas olnud.

Kari Kristo Luukka, 9.a

Suur tüli tühjust asjast

See oli vist kolmandas klassis, kui otsustasime sõbranna Marietega teha klubi. Me läksime koju, joonistasime valgele paberile nii-öelda lepingu ja printisime tervele klassile välja. Järgmisel päeval jagasime need klassis laiali. Lepingule oli vaja kirjutada, kas tahad osaleda meie klubis ja kui jah, siis mis võiks klubi nimi olla. Päris paljud ühinesid meiega ja nimeks sai Marietede klubi.

Ühel päeval tuli teine Mariete minu juurde ja ütles, et ma võiks teha endale oma klubi ning siis me saame koos mingisuguseid suvepäevi korraldada. Kõik "populaarsemad" tüdrukud olid juba Marietede klubis, nii et kui ma oleks eraldi klubi teinud, poleks mul kedagi võtta olnud. Pärast seda puhkes väga suur tüli meie vahel. Meid pandi eraldi istuma, koolis me ei võinud rääkida ega olla üksteise lähedal. Garderoobigi võisin minna alles siis, kui tema oli koolist lahkunud. Täna oleme taas sõb-

rad ja nüüd meenutades tundub see kõik väga naljakas.

Mariete Varis, 9.b

Igatsen oma vana kooli ja sõpra

Ma õppisin oma esimesed kuus aastat Viiratsi koolis ja kui aus olla, sooviksin, et oleksin seal olnud 9 klassi. Meie klass oli üliväike. I klassis oli meid 9 ja VI klassis oli meid 6. Sellest ajast on mul parimad mälestused.

Viiratsis sain kokku oma sõpradega: Sandri ja Margusega. Me olime ainsad poisid klassis. Nendega sai palju pulli tehtud. Koolipäeva lõpus läks Sander koju, meie Margusega jäime bussi ootama. See 45 minutit oli alati kõige lõbusam. Millalgi 6. klassi kevadel mängisime Margusega 5. klassiga jalgpalli ja pall löödi järve, mis asub Viiratsi kooli kõrval. Pall oli õnneks umbes 4–5 meetri kaugusel kaldast. Läksime Margusega võsa juurde, mis oli hiljuti maha raiutud, ja võtsime sealt pika toika. Hoidsime üksteisest ja toikast kinni ning saime palli tagasi. Meie pidime bussi peale minema, aga viiendikud jäid veel mängima. Järgmisel päeval saime teada, et nad löid ikkagi palli järve ega saanud enam kätte.

Sandriga suhtleme tänaseni, aga Margust ma igatsen südamest. Loodan, et tal läheb koolis hästi.

Reigo Pihlak, 9.c

9.c tüdrukud mäletavad tantsupidusid, kuhu Eve Rink neid viis

7. klassis käisime Saaremaal

Esimese öö olime koolimajas. Enne uinumist mõtlesime, kuidas saaks välja hiilida ja kõige geniaalsem mõte oli aknast proovida. Aken oli umbes 2 meetri kõrgusel, nii et tuli pätikaga üritada. Selle katsega tegin oma käe vastu krohvi katki. Siis mõtlesime ikkagi ust kasutada, aga Kersti (meie klassijuhataja) valvas meid, eriti Kristjanit. Ootasime, kuni õpetaja lõpuks magama jäi ja saime jalga lasta. Läksime umbes kümnesse pundiga mere äärde päiksetõusu vaatama ja jaanikiigele kiikuma. Kui tagasi jõudsime, läksime kõik endale teed tegema ja kringlit sööma, mõni sõi ka makarone hakklihaga.

Teisel õhtul hakkas kämpingus meeletu veesõda, kõik pritsisid kõiki. Kõige hullem oli saada jääkülma vett pähe. Ma imestan siiani, et keegi ei tulnud meiega rääkima, kuna see vets oli lõpuks mega porine, sest mürasime seal paljajalu ringi. Õhtu lõpuks läksime sõbrannadega paadiga sõitma. See on üks toredamaid mälestusi minu kooliajast.

Elis Rohtla, 9.a

Koos trotsime külma ja päikest

Siit minna on rõõm, kuid samas ka pisut nukker. Jään igatsema oma klassikaaslasi, kellega koos oleme murdnud pead nutispordi üle, tundnud ennast abituna tööõpetuse tunnis, enamiku koolinädalast nälginud ning oodanud neljapäevast kanašnitšit. Klassikaaslastest on alati abi olnud, meenutan hea sõnaga sõpru, kes saatsid töödest pilte, hoiatasid helkuri- ja vahetusjalatsite kontrolli eest.

Kooliajast jäävad meelde ka ühised väljasõidud ja kõik need aastad täis rahvatantsu. Tantsupidudel sai nii külmetada kui ka põleda päikese käes, punuda teineteisele patse ja eelmisel aastal ka koos kurvastada, sest see oli meie rühma viimane ühine pidu.

Hanna Maria Fatkin, 9.b

Õpetajad ja sõbrad on alati toeks

Mind on sellel teekonnal kõige rohkem mõjutanud ja aidanud ikka meie kallid õpetajad. Nad õpetasid ja seletasid meile teadmisi, mida elus vaja läheb. Ma imestan, et nad meid välja kannatasid, ja imestan veel rohkem, kuidas ma selle aja üle elasin, sest vahel oli raske, kuid tulin toime just õpetajate abiga.

Kõige armsamad mälestused on eelmise suve tantsupeolt. Südame tegi soojaks ja mõneti ka kurvaks, kui lõpus „Tuljakut“ tantsisime. Siis mõtlesin, et see on peaaegu viimane suur asi, mida ma oma klassikaaslastega teen. Sel hetkel tulid mulle meelde kõik need naljakad, rõõmsad ja kurvad lood, mida nendega olin jaganud. Pisarad, mis ühises embuses mööda tüdrukute põski alla voolasid, näitasid seda, et paremat klassi ja paremaid sõpru pole võimalik saada.

Stella Laureen Bergmann, 9.b

Meelde jäävad võidud

Alates esimesest koolipäevast olen olnud pinginaaber oma sõbra Jan Erikuga. Tema on aidanud mul palju just kooliasju selgeks saada, kuna ta on ikka päris tark. Põhiliselt olen suhelnud Kristeri, Karl Erikuga ja Jan Erikuga. Nendega oleme koolimajas neid ringe kõndinud ja koolielul silma peal hoid-

nud, eriti viimasel kahel aastal.

Meelde on jäänud kooli eest võistlustel käimised, kuna neid on olnud palju. Kõige paremini on mees see, kui võitsin TV10 olümpiastardi võistluse nii individuaalselt kui ka kooliga. *Marten Roasto, 9.b*

Tulin siia kooli 4. klassi

Leidsin endale sõbranna, kes tutvustas mulle klassi ja kooli ning peagi sain kõigiga hästi läbi. 4. klassi lõpus oli pidulik kontsert vanematele – see oli siiski viimane aasta väikeste majas.

8. klassi lõpus viis õpetaja Erika meid Naissaarele. Päeval tutvusime saarega ning õhtul grillisime. See ekskursioon on ilmselt kõige meeldejäävam nende aastate jooksul. Nüüd, kui 9. klass lõpeb, saan aru, kui kalliks mulle see klass ja koolipere on saanud.

Grete Espenberg, 9.c

Kõige suurem mõjutaja

Minu suurimaks eeskujuks ja mõjutajaks on olnud minu esimene õpetaja Liivi Ilves. Ta on väga tasa-kaalukas, väärikas, mõistev ja üldse parim õpetaja. Tänu temale on mul iga kord südames soe tunne, kui lähen väikeste majja.

Algkoolist on mul väga eredalt meeles ka meie näidendid, mille panid kokku õpetajad Liivi Ilves ja Malle Pisarev. Eriti hästi on meeles “Reinu sõit Kuule”. Tunnen, et etendused arendasid meid ja andsid väga palju enesekindlust.

Praegu ei jõua mulle ilmselt veel kohale, kui väga hakkam oma klassi ja õpetajaid igatsema, sest Viljandi Kesklinna Kool on olnud väga lahke mu vastu.

Madara Kuld Matsin, 9.a

Vasakul 9.b rühm 2019. a tantsupeol "Minu arm" ning paremal praeguse 9.a õpilased 4. klassi kevadel

Mõelda tuleb oma peaga

Selles lehes jagab lugejatega oma mälestusi ja mõtteid meie kooli kauaaegne eesti keele õpetaja Alli Lunter

Mis on huvitavat lapsepõlvest meelde jäänud?

Kasvasin sõjajärgses põlvkonnas, 50. aastad olid majanduslikult väga rasked – kõike nappis, samas polnud millestki elutähtsast puudust. Elasin vanemate ja vend Jüriga Mõisakülas, meil oli suur aed, kust saime marju, õunu ja köögivilju, millest ema hoidiseid valmistas.

Kord saadeti mind poodi leiva järele. Olgugi et leiva odavuse pärast söödeti sellega loomi, ei antud leiba kaupluses hunnikute viisi, vaid pätsikaupa. Olin seisnud pikalt sabas, aga kui järg minuni jõudis, sai leib otsa. Hakkasin nutta tihkuma ja suundusin tühjade kätega koju. Õhtul, kui oli oodata uue laari valmimist, läksin isaga teisele katsele. Meid märgates hüüatas kaupmees üle poe: „Kus on see laps, kes päeval leiva pärast nutma hakkas?“ Astusime ette ning saime oma leiva väljaspool järjekorda kätte.

Mõnikord anti lastele natuke raha kommi ostmiseks. Poes küsiti maiustusi kogu raha eest ja müüja mõõtis vastava koguse välja. Ükskord andis ema mulle kümnerubla ja ütles: „Ole hea, too kauplusest äädikat.“ Läksingi, palusin äädikat ning kaupmees päris: „Kui palju?“

Kasutasin kommiostmise süsteemi: „Selle raha eest.“ Sain 10 äädikapudelit, kotti polnud, seega pidin oma rasket kandamit koduteel aeg-ajalt tänavale toetama. Tegelikult oli ema ju mõelnud, et toon ühe pudeli, aga mina saabusin suure sületäiega. Eks kõik õpivadki oma apsudest. Nüüd on mul küll selge, et ükski mõtlej inimene ei osta 10 äädikapudelit...

Toona oli praegune Eesti väikseim linn Mõisaküla tuntud raudteelinn. 1895. aastal ehitatud linnas oli raudteeklubi, kus tegutsesid

tantsuring, koor jm. Käisin seal kunni Mõisaküla keskkooli lõpuni luuletusi lugemas.

Tihti peale on lastel palju unistusi, kelleks saada. Miks otsustasite õpetajaks hakata?

8. klassini tahtsin saada kokaks. Mul oli väga hea eesti keele õpetaja Alma Illison – meie kooli pedagoogi Marika Illisoni ema – kes oli mulle oma ratsionaalse ja läbimõeldud olemuse ning meetodikaga suureks eeskujuks. Keskkooli lõpus otsustasin õpetajakutse kasuks. Edasi õppima tiivustas ka hinne viisi kooli lõpukirjandi eest.

Meenutage mõnda erilist seika, mida töö koolis on kaasa toonud.

Enim on meelde jäänud õpilaste, iseäranis poiste naljad, mis on tundidele läbi aegade sära andnud. Ükskord tegid noormehed tunni keskel ootamatu stseeni „Kevadest“. Tund käis ja Jaagu rinnasine tõmbles imelikult. Pärisin: „Mis sul seal on?“ Tema pluusikaelusest pistis pea välja koerakutsikas. „Ja mis ta seal teeb?“ „Ants käskis tuua,“ vastas poiss nagu

Milvi Albiga Peipsi ääres 2006. a

raamatus seisis. Tunnist ei tulnud midagi välja, maadlesime koeraga ning viisime ta õpetajate tuppa. Jaagu nõusolekul sai õpetaja Milvi Alp kutsika endale. See oli aastal 1980.

Teisel korral kirjutas klass parajasti haudvaikusel tunnitööd. Äkki prahvatas üks noormees Silver nii valjult aevastada, et kõik päris ehmatasid. Silver osutas kellale ja teatas: „Vaata, 20 minutit pidasin kinni!“ See oli aastal 2005.

Mis meenub kolleegidele ja oma tööle mõeldes?

Töökollektiiv – nagu iga klasski – on läbilõige ühiskonnast, seal leidub igasuguseid inimesi. On väga häid kolleege ja väga halbu kolleege, ma olen neid kõiki tunda saanud. Paratamatult ei tee töösuhted veel lähedaseks, sest üks igatüki mõtleb eelkõige enda võimaluste peale. Juhtkonnaga olin oma terava ning otsese ütlemise pärast pea alati hädas. Mõnda aega olin ka usaldusisiku rollis, oli vaja klaarida põhiliselt palgaprobleeme.

Aavo Soopa, kes sai mõni aeg tagasi 70, tuli siia kooli noore mehe- na 1978, mina kaks aastat hiljem. Jakobsoni koolis kehalise kasvatuse õpetajana alustanud Soopa pakkus mulle siin õppealajuhataja kohta. Pidasin seda ametit tollases J. Köleri nimelises Viljandi 4. Keskkoolis 9 aastat. Tagantjärele mõeldes polnud see mulle õige roll, tegu oli puhta ametnikutööga, mis sisaldas vastukarva suurt paberimajandust.

Reet Sinimaa, Alli Lunter ja Külliki Asu seenemetsas 2012. a

Mäletan veel, et kui vahetult enne Eesti taasiseseisvumist hakkas Irene Artma 1988. aastal Oma Sõna välja andma, kartsime, mida tohib kirjutada, sest karistusi oli nõukaajal lihtne saada.

Kas Teil on mõni tõestisündinud lugu seoses Lilla Daami legendiga?

Gorbatšov (tollane Nõukogude Liidu riigipea) külastas 1987. aastal Eesti NSV-d. Siis valitses kord, et tähtsate visiitide või pühade ajal pidi asutustes olema ööpäevaringne valve. Kõik kirjutusmasinad pitseeriti kinni, et keegi ei saaks omavoliliselt võimuvastaseid lendlehti teha. Olin Gorbatšovi visiidi ajal saksa keele õpetaja Hele Puisiga õpetajate toas öösel valves. Sel ruumil oli minu kabinetiga (olin siis õppealajuhataja) sama telefoniliin.

Tegu oli paralleeltelefoniga, mis oli selline lauatelefonide paar, et kui ühes toas valiti helistamiseks numbrit, kuulis teise aparadi juures olija, kuidas valimisketas klõksub.

Sellega oli tihti segadusi, sest ei

teatud, kumb peaks sissetulevale kõnele vastama. Maja oli kottpime ja – meid arvestamata – inimtühi. Järsku kuulsin, kuidas keegi valib minu toas raginal numbrit. Läksin oma kabineti juurde, keerasin võtme ukse lukust lahti ja vastu vaatas tühjus. See on mind kummitama jäänud. Mu endine õpilane Ülo, kes suhtles kooli raadiosõlme eest vastutavate poistega, on hiljem arvanud, et võib-olla vedasid nemad kuskile lähikonda telefonijuhtmed ja helistasid. See oleks olnud võimalik seletus.

Mille poolest erines toonane koolikord praegusest?

Oma 45 koolis veedetud aasta jooksul olen õpetanud mitmesuguseid õpilasi – kes on läinud vanglasse, kes teeb lihtsat tööd või kõrgel tasemel teadust. Ma ei mõista hukka teaduse tohutuid, veel paar aastakümnet tagasi ulmeks peetud saavutusi, nt nutitelefone – need on aja märgid, mis on head, kuni inimene leiab aega looduses käimiseks ja raamatute lugemiseks.

Õppeained pole eriti muutunud – öeldagu maateadus, kodulugu või geograafia, põhisisu on ikka sama. Juurde on tulnud vaid peenemad ained – karjääriõpetus, ettevõtlus. Viimast ei olnud nõukaajal vaja, sest Vene riigis polnudki eraettevõtteid. Tollal õpetati lapsi kindla, Nõukogude Liitu armastava ideoloogia järgi, iseäranis ajaloos ning ühiskonnaõpetuses. Tegelikult teeb iga riik oma propagandat – see, et oleme nüüd vabad, ei tähenda, et meid mingi määratud suuna põhjal ei õpetataks. Mul on aga kahju eesti keele tundidest, mida on viimase 30 aastaga vähendatud.

Inglise keele üha suureneva sissevoolu osas pole ma ühesel seisukohal – seda osates saab eestlane maailmas hakkama, kuid rahvas püsib, kuni säilib emakeel. Samuti on tehtud ammusest ajast loovtöid, ent mitte kohustuslikus korras. Neid tegid minu ajal vaid targemad õpilased. Arvan, et see oleks parem, sest nõrgemad ja tahtejõuetumad noored ei saa sellega korralikult hakkama, nende pidev aitamine ning suunamine on ajaraiskamine. Olen siiani jõudlusrühmade poolt, üks tase ei tohi segada teist. Andekatel on tihti ka sünnipärane huvi, enamasti nad teavad, mis on nende elu mõte. Rumalad, kes ei mõista, mis on õppimine, elavad vaid homse päeva nimel.

Mida sooviksite praegusele koolilperlele?

Õpetajatele soovitan hoiduda liigsest mängulisusest, eriti vanemates klassides, lapsed peavad õppima ka tõsist tööd tegema – head PISA tulemused visadusest tulevadki. Noortele, kes kaaluvad pedagoogi ametit, panen südamele järele mõelda. See amet on raske. Õpetaja töö ei jää kuskil seisma, seda tuleb vihikupakke parandades ja pidevalt klassi tasemele vastavat tööplaani koostades teha ka kodus.

Õpilased, mõelge õpitu oma peas läbi! Ei tasu alati lootma jääda internetile, kus on n-ö „valmis küpsetatud“ faktid ja arvamused, mille üle ei leita tarvidust ise järele mõelda. Oma kogemustest kujunenud, õppides täiendatud arusaamad on hulga kasulikumad. Põhiteadmiste saab alati uut müüri peale laduda, aga süsteemi loomiseks on vaja tüve, algteadmisi.

Intervjueeris Triinu Kree

Alli Lunteri poeg Aare Pilv lõpetas meie kooli 1994. aastal. Ta õppis Tartu Ülikoolis eesti kirjandust, teatriteadust ja semiootikat. Praegu töötab kirjanik ja luuletaja Aare Pilv ETA Underi ja Tuglase kirjanduskeskuse teadurina ning kuulub Eesti Kirjanike Liitu.

„Aare kui üksik laps on kasvanud raamatute seltsis. Mulle meeldib tema keelekasutus, see on kujund-

lik ja paneb mõtlema, meil on temaga kirjandusest alati palju rääkida,“ nendib ema. „Praegu ta tegeleb vene luule tõlkimisega. Aare luule on peidetud mõttega ja enamasti filosoofiline, mulle see meeldib.

Üks näide: Südamel on tunnistus,/ vaatab seda vastu valget,/ ei loe kirja,/ tunnistab vesimärke.“

Võimalus valida

Sellest õppeaastast lisandusid meie kooli 3., 5. ja 7. klassi tunniplaani valikkursused, mis toimuvad kord nädalas (seitsmendikel üle nädala ja kaks õppetundi korraga) ning mille õpilane saab valida oma huvidest lähtuvalt.

3. klass: animatsioon, digikunst, draamaõpe, igapäevane teadus, pärimusmuusika, robotika

5. klass: draamaõpe, kodundus, loodus meie ümber, pärimusmuusika, robotika, veebipõhine disainimine

7. klass: 3D modelleerimine, fotograafia ABC, inimene ja loodus, kodulinn Viljandi giidina, kodundus, pärimusmuusika

Meie koolis on kolmandatel klassidel iga kolmapäev valikaine tund. Et sinna pääseda, peavad lapsed vanemad lapse kirja panema. Iga laps saab aasta jooksul kolm ainet valida, igatüki neist kestab 11 tundi. Mina olen käinud **animatsioonis** ja praegu käin **digikunstis**. Esimeses meeldis mulle paberfilm ja niisama mänguasjade tegemine. Digikunstis on meeldinud koomiksi tegemine ja see, kui me tegime luuletuse kodus valmis ning siis printisime selle välja. *Silver Semjonov, 3.a*

Minu esimene valikaine oli **teaduskatsed**. Seal sain ma palju uut ja põnevat teada. Kõige lähedam oli viimane tund, kus me tegime ise jäätist. Minu teine valikaine on **digikunst**, kus ma olen väga palju arvuti kohta õppinud ja saanud teada uusi ning lahedaid joonistamise või muid äppe. Näiteks täna tegime valikaines kõik ise endale arvutis ühe koomiksi. Järgmisena ma tahan minna **robotikasse**, kui mu ema jõuab mind sinna kirja panna. Kuigi ma arvan, et ta jõuab, sest ma olen alati 10 minutit enne registreerimise algust valmis, et ta mind sinna paneks, kuhu ma soovin. Arvan, et kõik valikaine tunnid on lähedad. Ma ei tea küll, kes need välja mõtles, aga ma olen talle väga tänulik. *Gelli Õunap, 3.a*

Seni olen käinud **animatsioonis** ja praegu käin **igapäevases teaduses**. Animatsioonis tegime erineval viisil multikaid: nukufilme ja joonisfilme. Seal oli väga vahva! Igapäevases teaduses me katsetame erinevaid asju, näiteks seda, milline ese vajub põhja ja milline jääb pinnale. Soovitan neid valikaineid kõigile.

Eleanor Oppo, 3.a

Minu esimene valikkursus oli „**Loodus ja inimene**“. Me käisime ümber Viljandi järve, õppisime puid. Tutvusime Sakala malevaga. Lõpuks läksime suvalisse metsa Jüriga, matkasime üle põllu, jõe ning raba. Raba oli kõige hullem, kuna sa võisid iga hetk laukasse kukkuda. Helenal jäi jalg kinni.

Marion Lisell Pärnsalu, 7.b

Minu valikaine oli **3D modelleerimine**. See oli väga tore tund. Õpetaja oli tore ja õppisin palju uut. Näiteks kuidas kasutada programmi 3Ds max, kus tegime väga palju erinevaid asju, näiteks lusikaid, vaase ja Rubiku kuubikuid.

Marta Keldo, 7.b

Mulle väga meeldis, et valisin **pärimusmuusika**, kuna õpetaja oli väga tore ja me mängisime rahvamänge ning laulsime. Seal sain ka teada, mida tehti vabal ajal. Soovitan seda kursust kõigile, seal polnud midagi igavat.

Loore Beatric Raia, 5.c

Me õppisime laulmist, tantsimist ja meisterdamist. Iga tund laulsime vanaaegseid laule. Meisterdasime üks päev ka pilliroost päris pilli! Õpetaja oli väga hea huumorimeelega. Aga üks asi võiks teisiti olla: võiks olla vähem laulmist ja rohkem meisterdamist ning mängu.

Scarlett Britta Inglis, 5.b

Seal oli nii tore, kuna ma õppisin uusi laule ja pilli mängima, pille meisterdama ja maske valmistama. Kõige huvitavam oli laulda, sest need laulud olid nii ilusad.

Simona Rennit, 5.b

Kui ma läksin **pärimusmuusikasse**, siis ei meeldinud see mulle, kuid siis läks see lähedamaks ja lähedamaks. Seal sai nalja ja me mängisime igasuguseid mängu, tantsisime ja laulsime. Minu lemmiktegevus oli kandle õppimine. Mõnel päeval me rääkisime (näiteks

vastlapäevast, pillidest, muistsest ajast) ja siis oli päris igav. Me punusime nõore ja saime need pärast endale. See oli lahe tund.

Christella Roman, 3.a

Fotograafia oli huvitav ja õpetaja oli tore. See oli lihtne ja naljakas. Vahel oli natuke igav, sest me teadsime neid asju. Õppisin paremini pildistama.

Margus Saul, 7.c

Minu esimese trimestri valikkursus oli **robotika**. See oli väga põnev! Ma õppisin seal, kuidas robotit kokku panna. Kõige lõbusam oli, kui ma oma kaaslaste Keitiga robotit ehitasin. Kõige kurvem koht oli, kui me oma roboti viimases tunnis lahti pidime harutama. Me kustusime oma programmi ja see tähendas seda, et robot ei mäletanud meid. Me tegime talle ilusa hüvastijätupesaga. Ja kui keegi hakkab robotikas käima, siis meie roboti number oli 1. Hoolitse tema eest hästi! Jõudu!

Mirjam Toom, 5.c

Minu kursus oli „**Loodus meie ümber**“. Ma õppisin loodust tundma ja keemiakatseid tegema. Huvitav oli, kui ma sain teada, et kuusest saab teha nätsu. Kivimite õppimine oli vahel igav. Soovitan seda kursust teistele ka.

Mia Ennok, 5.c

Draamaõppes sain ma palju julgema ning sain väga laheda kogemuse. Täpsemalt ma käisin Lydia Koidula luulevõistlusel esinemas. Tundides tegime mängu ja videoid, üks tund tegime pilte. Esinesime õpetajate päeva aktusel. Viimases tunnis tegime enda koolipargile reklaamvideot.

Martin Villems, 5.c

Draamas õppisin olema julge teiste inimeste ees ja kuidas näidelda. Mul oli väga huvitav, sest iga tund oli erinev ja naljakas. See oleks võinud kauem kesta. Ma olen väga tänulik ja õnnelik, et ma selle kursuse valisin.

Mimi Beatrice Melin, 5.c

Draamatunni II grupi õpilased paistsid silma julguse ja esinemisrõõmuga

Mina õppisin kursusel „**Loodus meie ümber**”, et punast kapsakeeduvett saab kasutada keemias. Kõige huvitavam oli katsete tegemine. Igav oli see, mis ei olnud seotud katsega. Seal võiski ainult katseid teha. *Joosep Kalda, 5.c*

Mina valisin **kodunduse**. Ma õppisin erinevaid ja lihtsaid toite tegema, tikkima ja kingipakke meisterdama. Huvitav oli toitude tegemine ja tikkimine, natuke igav oli kingipakkide meisterdamine. Teisiti võiks olla see, et neid tunde oleks rohkem. *Aaron Kütt, 5.c*

Ma õppisin **kodunduses** viltima, helkurit meisterdama, karpe tegema ja süüa valmistama. Söögitegemine oli lemmik. Kui ma suureks saan, tahan kokaks hakata. Oli väga huvitav. Õppisin palju ja sain uusi teadmisi. *Marie Miilen, 5.b*

Ma õppisin seda, mis on frukto-disain ja kuidas seda teha. Õppisin ka viltimist ja kõike muud. Seal oli väga huvitav, valiksin seda mitukümmend korda veel. Seal oli kõik kõige parem. *Gertu Koik, 5.b*

Mina käisin kokanduse valikkursusel, kus kokkasime ja õppisime arveldama hindu, erinevaid sööke tegema, koristama enda järelt. Põnev oli erinevaid sööke teha ja igav seal polnudki. *Annabel Imala 7.a*

Minu esimene valikkursus oli **veebipõhine disainimine**. Huvitav oli see, et sai ise arvutis plakateid teha. See võiks kesta kaks tundi. *Berit Asejev, 5.c*

Veebipõhine disain oli väga meeldiv tund ja seda, mis me seal õppisime, oli mul juba kodus vaja. Me õppisime, kuidas teha erinevaid plakateid (nii reklaamiks kui ka postituseks) ja see oli äärmiselt lõbus ja huvitav. *Ruudi J. Raudne, 5.b*

Ma õppisin, milline peaks välja nägema õige plakat, kutse, koomiks ja reklaam ning kuidas seda luua. See oli väga huvitav, sest ma sain teada, et plakat ei ole lihtsalt pilt, kuhu on peale kirjutatud. *Silver Leetmaa, 5.b*

Harjutasime inglise keelt

Alexander Langel, 3.a klass

27.-31. jaanuarini toimus Viljandi Kesklinna Koolis inglise keele nädal, kus olid iga päev mingisugused tegevused. Esmaspäeval käisid väikeste majas 7.c klassi õpilased ja lugesid ette raamatuid (ing-

Kolme kooli playback

Mirel Missik ja Liisa Sindi, 6.a klass

Kaisa-Liisa Väli (9.b) Ithaka Mariana täitis üksi terve lava

Playbacki „Tähed laval“ koolivoor toimus 26. novembril Viljandi Kesklinna Kooli väikeste majas. Koolivoorus oli 13 etteastet ja nendest said edasi 7. Osalejad ja lood olid järgmised: 3.a Shanon „Koolis“, 4.a Jedward „Lipstick“, 5.b Neioköso „Tii“, 6.a Boney M „Daddy Cool“, 7.c Michael Jackson „Smooth Criminal“, 9.b Ithaka

Maria „Hopa`pa-rei“ ning 9.a versioon Kalle Sepa esitatud Boni laulust „Jah, ilma naisteta on kurb maailm“.

28. novembril toimus Sakala keskkuses finaalvoor, kus selgusid võitjad. Noorema vanuseastme võitis 4.a „Lipstick“ mõnusa ja elava esitusega. Teisele kohale tuli 3.a klass, kes esines kaasahaaravalt.

Keskmisses vanusegrupi võitja oli 5.b klassi tüdrukute „Tii“ ja teiseks jäime meie, 6.a klass. Kõige raskem oli „Boney M“ lauljate nahatooni saavutada ning riideid hankida. Väga raske on saada lava peal seda õiget tunnet kätte ning selle jaoks pidimegi palju proove tegema.

Vanima vanusegrupi võitis 7.c klass, kus meie koolist ära läinud Gregori Kilp kehastas hiilgavalt Jacksonit. Teisele kohale tuli 9.b klassi neiu Kaisa-Liisa Väli, kes särtsakalt Ithaka Mariat mängis. 9.a klass sai eriauhinna glamuurseima etteaste eest, kuna nad tõepoolest olid väga sarmikad.

Talendisõu noorimatele

4. märtsil toimus esmakordselt kolme kooli talendisõu Jakobsoni, Paalalinna ja meie kooli 1.-3. klasside õpilastele.

Nägime laval seitset tantsu, kolme pillilugu ja ühte laulu. Kõik osalejad olid tublisti vaeva näinud ning esinesid vapralt. Osalejaid hindas žürii, kuhu kuulus õpetajate kõrval ka laulja Eleryn Tiit.

Meie kooli õpilastest osalesid Edith Riisenberg (1.a), Madis Ömblus (1.c), Angelika Zagora (1.c) ja Laureen Lehestik (2.d).

Parim muusikaline etteaste oli Madis Ömbluse (fotol) „Impro parimupillil“ ning parimas duotantsus „Üheskoos“ esines ka Laureen Lehestik.

Elina Tirgo

lise keeles muidugi). Teisipäeval oli aardejaht, kus pidi nuputama QR-koodi abil. Kolmapäeval oli saalis tantsimine ja laulmine. Neljapäeval oli „Spelling pee“, kus tuleb sõnu tähtaaval hääldada. See, kes valesti häälis, kukkus välja. Reedel toimus luulekohvik, kus igast grupist üks laps pidi lugema luuletuse ning muidugi pakuti seal teed ja kooki.

Lilla Daam

III ja viimane osa

Triinu Kree, 8.d klass

Mäletatavasti sattusid Aleks ja Tõnu koolikotti otsides meie suure kooli pööningule, kust leidsid huvitava vana maali, millel oli lillas kleidis daam. Kui maal hooletusest pörandale kildudeks kukkus, hakkas raginal tööle ajamasin, mis viis poisid tagasi 19. sajandi lõppu.

Poistel tekkis idee, et kui maal uuesti kokku sobitada, õnnestub neil ehk taas tänapäeva saada. Nad leidsidki kõik killud üles, kuid viimase, kaelakella kujutisega tüki napsas Aleksi näpu vahelt vares ja lendas aknast välja.

Aleks lükkas pööninguakna tolmused pooled ähmiga laiali ja küünitask end välja vaatama. Vares, maalikild nokas, sööstis nõgimustade tiibade plaginal õhe. Tõnu kõhatas etteheitvalt, aga ei öelnud rohkem midagi, sest tema enda lohakusest oligi ju kogu segadus alanud. Poiss kahtles endiselt, kas toimuv juhtub unes või ilmsi, ning näpistas end üpris kõvasti ninast.

Järsku oli Tõnu üksinda pimedal tänaval. Iga ümberringi lösutav pimedate akendega maja paistis kõrvalolevatega sarnane, sest valgust jätkus vaid jalge ette nägemiseks. „Kool on ilmselt mingi suurem hoone,“ mõtles Tõnu, „ja kui Aleks pööningult ikka veel alla vaatab, võib ta mind näha.“

Noormees hakkas kõigest väest kätega vehkima, tundes ennast õige pentsikuna, sest ta ei teadnud, kas lehvitab üldse kooli suunas. Lisaks on ju imelik keset teed keksida, mis sellest, et keset kottipimedust mõni unetu hulkuja teda ei näekski.

„Mis sa rapsid? Kas kärbes kiusab, et sipleid nagu luupainaja käes?“ kuulis Tõnu enda eest tüht jäist häält ning lähenevaid samme,

mis klobisesid vaikselt lumest lahti lükatud munakiviteel. „Ta... talvel ei ole kärbeid,“ vastas poiss ärevalt.

„Talvel? Kas sul on palavik?“ ütles jahmunud hää. Pimedusest sirutus ettepoole kondine käsi, mis pani oma külmad sõrmed Tõnu hirmuhigis laubale.

„Ma ju ütlesin eile, et salaja ujuma ei lähe!“ ütles tauniv hää ja noormees nägi tuules hõljuvat lillat siidi. „Lilla Daam...?“ pomises Tõnu. Poisi silme ees kiikus keti otsas kell, täpselt nagu maalil kujutatud. „Mis daam? Ma olen meesõpetaja!“ kõlas hää järjest valjemini ning poiss tundis vastu põske kerget vopsu.

Tõnu avas ehmatunult silmad ja nägi enda ees tehetega täidetud poolikut kontrolltööd ning selle kohale kummardunud õpetaja pahurat nägu. Aleks oli samuti klassis, andis just valmis töö ära. Järsku Tõnu võpatas. Õpetaja kaelas rippus samuti keti otsas kell. „Mm.. ma arvan, et olen lõpetanud,“ kogeles poiss, asetas lehe lauale ja jooksis kus kuuskümend kuus järeleaitamisklassist koju.

Libauudised

Viljandi Kesklinna Kool suureneb neljakordselt

Kooli direktori Aavo Soopa sõnul toimub tuleval suvevaheajal koolimaja laiendus ning hoone saab juurde neljanda korruse. Pärast remonti peaks kooli mahutama kuni 3700 õpilast ning ruumipuudust ei tohiks tekkida. Ehitust toetab Eesti riik.

Linnud ei ole need, keda arvati olevat

Tuli välja, et linnud kõikjal maailmas on robotid ja spioonid, kes töötavad maailma julgeolekuorganite heaks.

2019. aasta lõpus teatati maailmale, et linde pole enam olemas. Need, keda oleme siiani lindudeks pidanud, pole elavad olendid, vaid tundmatute jõudude meisterdatud tehnoloogilised spioonid. Esimene inimene, kes sellest teada sai, on 47-aastane ameeriklane David Rose, taastunud linnuvaatleja. Ta leidis lindude seest mikrokiibid ning

avastas, et tegu polegi elusolenditega.

Praegu käib pidev lindude uuring, mille käigus küsitletakse paljusid inimesi ning proovitakse teada saada uusi fakte n-ö lindude kohta.

Viljandi koolidirektor ehitab kappe

Viljandi Kesklinna Kooli direktor hakkas öösiti koolis õpilastele kappe ehitama, kuna tema käest oli hakatud neid küsima.

„Ma lubasin teha õpilastele lukuga kapid ja loodan, et neile kapid meeldivad,“ ütles koolidirektor.

Direktor hakkas kappe ehitama juba mullu septembris, kuid läks sellega hoogu ning on ehitanud praeguseks 300 kappi (igasse ruumi 30). Seda projekti on toetanud kõik Kesklinna kooli õpilased ja nende vanemad, kes andsid toetusallkirjad juba 8. septembril.

Õpilased loodavad, et kõigi ruumide kapid saavad järgmise õppeaasta 2. septembriks valmis.

Õpilased ja õpetajad muutusid ahvideks

Viljandi Kesklinna Koolis juhtus mõtlematuse tõttu kohutav äpardus.

Kõik sai alguse sõbrapäeval, kui sööklas jagati roosapäd banaane. Õpilastele oli lubatud kõigile üks banaan, aga 6.b poisid võtsid rohkem ja jagasid ka teistele laiali. Banaan oli lubatud meelega üks, sest tegu oli uue sordiga ning oli teada, et need võivad tekitada allergiat või mingeid haigusnähte. Need, kes sõid rohkem kui ühe banaani, hakkasid aevastama ning nende karvakasv kiirenes. Umbes 10–15 minuti pärast muutusid nad ahvinimesteks.

Haigus, mida kutsutakse ahvriinaks, on õnneks ravitav. Haigusnäht kaovad, kui juua rohkesti rohelist teed ning süüa Selga banaaniküpsiseid.

Uudised panid kirja 7. klassi ajakirjanikud

Lehte tegid: peatoimetaja Adele Tamberg, vastutav väljaandja Külliki Asu ja tehniline toimetaja Külliky Lohu.

Fotod: Ako Lehemets, Kristy Leinus, Indrek Meos, Eve Rink, erakogud. **Trükk:** OÜ Vali Press.